

אם כך, **מאי קא משמע לן**, מה בא התנא להשמיענו, **דכי לית בה**, שכאשר אין בה דין חלוקה, **כי רצו**, אם הם מסכימים, **פליגי**, אז חולקים.

והרי **תנינא**, הלא שנינו זאת במשנה מפורשת [להלן דף יא]: **אימתי** אין חולקין את החצר עד שיהא בה ד' אמות לזה וד' אמות לזה? **בזמן שאין שניהם רוצים לחלוק**, אלא רק אחד מהם. **אבל בזמן ששניהם רוצים לחלוק**, **אפילו פחות מכאן**, משיעור זה, **חולקין**!

ומתרתת הגמרא:

אי מהתם, אם משם בלבד היינו לומדים, **הוה אמינא**, הייתי אומר, **אפילו פחות מכאן** אין כופהו לחלוק אלא **במסיפם בעלמא**, אך לא בכותל אבנים.

קא משמע לן, לכן משמיע לנו **הכא** התנא, שכופהו לבנות **כותל**.

ושוב שואלת הגמרא:

וליתני הא, מדוע לא נשנה רק את משנתנו, שמפורש בה כותל, **ולא ליתני הך**. לא ישנה את המשנה דלהלן כלל!?

ומתרתת הגמרא:

סיפא של המשנה ההיא **איצטריכא ליה**, הוצרך התנא שם להשמיענו: **וכתבי הקדש**, ספר תורה שהוא בכרך אחד. וכן נביאים וכתובים שנכתבו בגליון כספר תורה, והיו שייכים לשני אנשים, **אף על פי ששניהם רוצים לחלוק**, **לא יחלוקו**, משום שגנאי

אי הכי, אם כך כדברך, שמחיצה היינו כותל, מדוע חזרה המשנה ואמרה "**בונין את הכותל**"? והרי "**בונין אותו**" **מבעי ליה**, צריך היה התנא לשנות. שהרי על הכותל הוא מדבר!

אך מקשה הגמרא גם על הצד הראשון:

אלא מאי, מה תאמר, כצד הראשון, **פלוגתא**, הרי גם עליו קשה: מדוע שונה התנא "**שרצו לעשות מחיצה**"? "**שרצו לחצות**" **מבעי ליה**: שכן דרושה הסכמתם על עצם החלוקה, ולא על עשיית המחיצה.

ומיישבת הגמרא את הצד הראשון:

התנא נקט לשון מדוברת. **כדאמרי אינשי**, כמו שהבריות אומרים: **תא נעביד פלוגתא**, בוא ונעשה חלוקה. ואינם אומרים "בא נחלוק", כפי המתחייב מכללי הדקדוק.

אך עדיין קשה:

ואי, ואם נאמר שהיזק **ראיה שמייה היזק**, אם כן **מאי איריא**, מדוע נקט התנא "**רצו**"?

הרי **אפילו לא רצו**, גם אם לא הסכים, **נמו**, גם כן יש לחייב אותו לבנות!

ומתרתת הגמרא:

אמר רב אסי אמר רבי יוחנן: משנתנו מדברת **כשאין בה דין חלוקה**, שאין בה ח' אמות. שאז אין כופין לחלוק, אף כשיש היזק **ראיה**. **והוא רצו**, אם הסכימו לחלוק, אז מחייבים לבנות כותל.

שואלת הגמרא:

אם כן יש בזה כעין הסכמה לכך, שחבירו בעל החצר יוכל להשתמש בחצירו בקביעות, אף